

پیام دو
به پایان رساندن دوره

خواندن متون مقدس: ۲ تیموتائوس ۴: ۷؛ اعمال ۲۰: ۲۴؛
۱ قرنیتیان ۹: ۲۴-۲۶؛ عبرانیان ۱۲: ۱-۲۲

۱. «دوره خود را به کمال رسانیده [ام]» - ۲ تیموتائوس ۴: ۷ب:

آ. پولس پس از اینکه خداوند او را به تصرف درآورد، شروع به دویدن در مسابقه [میدان] آسمانی کرد، و او مدام می دوید (۱ قرنیتیان ۹: ۲۴-۲۶؛ فیلیپیان ۳: ۱۲-۱۴) تا آن را تمام کند (اعمال ۲۰: ۲۴).
ب. اکنون در خاتمه، او پیروزمندانه اعلام کرد: «دوره خود را به کمال رسانیده [ام]» (۲ تیموتائوس ۴: ۷ب)؛ برای این، او از خداوند پاداشی دریافت خواهد کرد، [یعنی] تاج عدالت (آ. ۸).

۲. یک زندگی مسیحی مناسب شامل دویدن مسیر، دویدن در آن مسابقه [میدان]، برای انجام اقتصاد خدا بر طبق مقصود جاودان اوست - ۱ قرنیتیان ۹: ۲۴؛ افسسیان ۱: ۱۱؛ ۳: ۱۱:

آ. ما باید به دنبال سفری باشیم که خداوند برای ما مقدر کرده است و با وفاداری در آن گام برداشته، هر بهایی را بپردازیم که با جان و دل به سفرمان ادامه دهیم تا به پایان برسیم - ۲ تیموتائوس ۴: ۷ب.

ب. سفری که خداوند برای ما مقدر کرده است، مسابقه ای است که همه ما در آن می دویم - عبرانیان ۱: ۱۲.

پ. ما باید «با صبر [استقامت] در آن میدان [مسابقه] که پیش روی ما مقرر شده است بدویم» - آ. ۱:

۱. مانند پولس رسول، همه مسیحیان باید برای بردن جایزه، نه نجات به معنای رایج بلکه پاداش به معنای خاص، در آن مسابقه بدونند - ۱۰: ۳۵؛ ۱ قرنیتیان ۳: ۱۵-۱۴؛ ۹: ۲۶-۲۷؛ فیلیپیان ۳: ۱۳-۱۴.

۲. ما باید مسابقه را با استقامت بدویم و مخالفت را با استقامت تحمل کنیم - عبرانیان ۱۲: ۳-۲.

ت. ما مسابقه مسیحی را با چشم دوختن «به سوی پیشوا و کامل کننده ایمان یعنی عیسی» می دویم - آ. ۲:

۱. عیسی پیشوا، بنیان گذار، افتتاح کننده، منشأ، و باعث ایمان است - آ. ۲:

(آ) ایمان ایمانداران، در واقع ایمان خودشان نیست بلکه مسیح است که به درونشان وارد می شود تا ایمان آنها باشد - رومیان ۳: ۲۲؛ غلاطیان ۲: ۱۶.

(ب) باور داشتن ما، قدردانی ما از مسیح به عنوان واکنشی به جاذبه اوست - رومیان ۱۰: ۱۷.

(پ) ما باید با توجهی تقسیم نشده، توسط روی برگرداندن از هر شیئی دیگری، به سوی عیسی چشم بدوزیم - عبرانیان ۱۲: ۱-۲؛ غزل غزلها ۱: ۴؛ مزامیر ۲۷: ۴.

(ت) وقتی به سوی عیسی چشم می دوزیم، او به عنوان روح حیات بخش (۱ قرنیتیان ۱۵: ۴۵ب) ما را با خود، با عنصر باور داشتن خود، انتقال می دهد.

۲. ایمان، یک توانایی ماهیت بخش است، توانایی که ما توسط آن به چیزهای نادیدنی یا امیدداشته شده، ماهیت یا جوهر می بخشیم - عبرانیان ۱۱: ۱:

(آ) ما باید روح ایمان، روح آمیخته خود را بکار ببریم، تا چیزهایی را که از خداوند تجربه کرده ایم را باور داشته و سخن بگوییم - ۲ قرنیتیان ۴: ۱۳.

(ب) ایمان، در روحمان است که با روح القدس آمیخته شده است - ۱ قرنیتیان ۶: ۱۷.

۳. ما به چیزهای دیدنی نظر و نگاه نمی کنیم، بلکه به چیزهای نادیدنی؛ زیرا چیزهای دیدنی موقتی هستند، ولی چیزهای نادیدنی جاودان می باشند - ۲ قرنیتیان ۴: ۱۸:

- (آ) زندگی مسیحی، زندگی چیزهای نادیدنی است - رومیان ۸: ۲۴-۲۵؛ عبرانیان ۱۱: ۲۷؛
 ۱ پطرس ۱: ۸؛ غلاطیان ۶: ۱۰.
- (ب) تنزل کلیسا، تنزل از چیزهای نادیدنی به چیزهای دیدنی است؛ بازپایی خداوند، بازپایی کلیسای او از چیزهای دیدنی به چیزهای نادیدنی است - یوحنا ۲۰: ۲۵؛ ۲ قرنتیان ۵: ۷؛ رومیان ۸: ۲۴-۲۵؛ ۱ پطرس ۱: ۸.
۴. عیسی، کامل کننده، تمام کننده و تکمیل کننده ایمان است - عبرانیان ۱۲: ۲.
 (آ) خداوند عیسی به عنوان تکمیل کننده ایمان، مدام خود را به عنوان عنصر و توانایی اعتقاد، در ما تزریق می کند.
- (ب) وقتی به سوی او چشم می دوزیم، او به ما آسمان، حیات و قوت بخش کرده، هر چه او هست را به ما منتقل و تزریق می کند، تا قادر به دویدن در مسابقه آسمانی و زیستن زندگی آسمانی بر روی زمین باشیم - ۲ قرنتیان ۳: ۱۸.
- (پ) همانطور که مدام به سوی او چشم می دوزیم، او ایمانی که برای دویدن در مسابقه آسمانی به آن نیاز داریم را تمام و کامل می کند - عبرانیان ۱۲: ۱-۲.آ.
- ث. ما باید توسط نماد فرزندان اسرائیل، که سفرشان به طرف سرزمین نیکو نماد آن مسابقه مسیحی به طرف سرزمین نیکوی ما، [یعنی] مسیح شامل تمام است، تشویق شده و هشدار داده شویم - ۱ قرنتیان ۱۰: ۱-۱۳:
۱. ما از طریق مسیح بازخرید شده ایم، از بندگی شیطان رهایی یافته ایم، و به درون مکاشفه اقتصاد خدا آورده شده ایم.
۲. ما هنوز ممکن است در رسیدن به هدف فراخواندگی خدا، یعنی ورود به تصرف سرزمین نیکوی ما، [یعنی] مسیح، و مسرت از غنای او برای پادشاهی خدا به طوری که بتوانیم ابراز او در عصر حاضر بوده و در کاملترین مسرت از مسیح در عصر پادشاهی شرکت کنیم، ناکام باشیم - فیلیپیان ۳: ۱۲-۱۴؛ متی ۲۵: ۲۱، ۲۳.
- ج. آخرین قسمت از سفری که توسط خدا برای هر یک از ما مقدر شده است، دشوارترین قسمت سفر است - ر.ک. مرقس ۶: ۴۵-۵۱:
۱. یک امر مهم در زندگی مسیحی، سفری که خداوند مقدر کرده را جستن و با وفاداری در آن گام برداشتن است.
۲. ما ممکن است از اینکه در مسیر درست قرار گرفته ایم خشنود باشیم، ولی اینکه چگونه می دویم و آن را به پایان می بریم هنوز یک سوال است.
- ج. ما نباید خسته شده، به هر دلیلی در روان [جان] خود ضعف کنیم (عبرانیان ۱۲: ۳). در عوض، ما باید کسانی باشیم که آن مسابقه را تا انتها بدویم:
۱. خسته بودن، بی قوت بودن در روان است؛ همه چیز به نظر می رسد در بیهودگی است.
۲. آن که به زمین می افتد و دوباره بر می خیزد، بهترین دونده است: «ای دشمن من / بر من شادی منما / زیرا اگرچه بیفتم خواهم برخاست / و اگرچه در تاریکی بنشینم / خداوند نور من خواهد بود» - میکاه ۷: ۸.
۳. ما نباید دست برداریم، خسته شویم، یا در روانمان ضعف کنیم، بلکه باید به سوی عیسی چشم بدوزیم و در آن مسابقه [میدان] که پیش روی ما مقرر شده است بدویم - عبرانیان ۱۲: ۲.آ.